

Benvolguts amics.

Ens costa molt tenir els pensaments de Déu i mirar les coses i les persones com ell les mira. Costa, però cal fer-ho; perquè el pensament i la mirada de Déu són encertats, són la veritat. ¿Per què diem això?

Déu no ha fet les coses –i molt menys les persones- oposades unes a les altres. Les ha fet, això sí, diferents. Un bon artista mai no es repeteix. Cada persona som únics i irrepetibles. ¡Diferents! Però no oposats, sinó *complementaris*, vinculats els uns als altres, necessitats els uns dels altres. Cadascú, amb les peculiaritats de tot tipus que ens caracteritzen, som cridats a edificar el mateix món, la mateixa Església. Caldrà, doncs, ...

Acollir les diferències

I fer-ho amb agraïment, perquè “els altres” m’enriqueixen. Fer-ho amb generositat: jo puc aportar quelcom que els altres necessiten. Fer-ho amb respecte: l’altre s’ha de sentir valorat en la seva diferència. Fer-ho amb alegria: les diferències ens donen l’oportunitat de compartir.

N’assenyalem algunes, d’aquestes diferències, perquè puguem constatar l’encert de Déu en fer-nos diferents –no oposats-. ¡Complementaris!

Home – dona. Idèntica dignitat. Idèntica importància. Però diferències providencials: en el cos i en l’esperit. Perquè la missió serà també diferent i totalment complementària. Tots dos... ¡un sol cor! ¡Una sola carn! L’harmonia familiar, la fecunditat, l’educació dels fills, la influència en la societat... només seran possibles si es donen i s’accepten diferents.

Rics – pobres. “*De pobres, en tindreu sempre entre vosaltres*” deia Jesús. I no ho deia pas perquè acceptés les causes de la pobresa: constatava una realitat. Expressió semblant seria avui “primer i tercer món”. Acceptar-ne la diferència serà aprendre els uns dels altres, valorar la “riquesa” de virtuts, que tenen molts pobres, i la generositat humil que poden tenir els rics. I uns i altres lluitar conjuntament per apropar-se i reduir distàncies.

Preveres – laics. Som dintre l’Església. Idèntica dignitat. Missió diferent. Cadascú valorant, respectant i agraïnt la dignitat i missió de l’altre i acceptant la pròpia responsabilitat com un servei a l’Església, Cos de Crist i Poble de Déu. Tots servents i servidors. Tots igualment importants. Tots joiósos de la presència i acció dels altres.

segueix essent l'esposa de Crist. ¿Podria jo estimar l'Espòs, menyspreant l'esposa?

L'estimo perquè **és ella qui m'ha donat Crist** i tot el que jo sé d'ell. És a través d'una cadena de creients –potser tots mediocres- que m'arribat el record de Crist i del seu Evangeli. Ja sé que Crist es el fi; l'Església tan sols un medi. Crist és el “vi”; l'Església, el “vas”; però jo no podria beure el vi, si no hi fos el vas. Cert que el canal no és l'aigua; però... que n'és, d'important, el canal que me l'apropa!

A la història de l'Església hi ha hagut vessament de sang, intoleràncies imposades i ministres indignes... Sí, és cert. Però també **està plena de sants**. Aquesta és la tercera raó perquè estimo l'Església. Els sants són l'Església, són el que justifica la seva existència i els qui refermen la nostra confiança en ella. A l'hora de “mesurar” l'Església, pesen més els sacraments que les Creuades, pesen més els sants que els Estats Pontificis... Quan ens aturem massa en les zones dèbils o imperfectes de l'Església, ¿no serà perquè ens resulta més “rentable” tranquilitzar-nos en veure que tots són tan imperfectes com nosaltres? Si ens fixéssim en els sants, tindríem obligació de semblar-nos a ells. I això... no ens és tan còmode.

Però hi ha quelcom més. Precisament **perquè l'Església és imperfecta**, jo me l'estimo més intensament. No és que estimi les seves imperfeccions. Però penso que, si no les tingués, a mi fa temps que m'haurien fet fora de l'Església. Al cap i a la fi, si l'Església és mediocre, és perquè està feta de gent como nosaltres, com tu i jo. I això és, en definitiva, el que ens permet seguir dintre de l'Església.

I, sobretot, m'estimo l'Església –i aquesta és la més cordial de les raons que tinc- **perquè és la meva Mare**. Ella m'infantà i segueix alletant-me. M'agradaria ser com Atanasi, que “s'agarrava a ella, com l'arbre a la terra”. O com Orígenes, que deia: “L'Església ha encisat el meu cor; ella m'és mare, pàtria i germans”. ¿Per què, doncs, m'hauria de sentir avergonyit de les seves arrugues, que li han anat sortint de tant infantil i de tant donar-se a nosaltres?

Per tot això, confio sempre trobar-me en l'Església com en una llar càlida. I en ella vull morir, com havia somniat i aconseguí Teresa de Jesús. I aquest serà el meu orgull més gran a l'hora final.”

La citació ha estat llarga; però sense rebuig. Ens pot anar bé de repassar el nostre amor a l'Església... per a fer-lo més intens i valent.